

Sygn. akt I C 587/17

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2018 r.

Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Gdańsk - Północ w Gdańsku Wydział I Cywilny:

S. S.

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2018 r. w Gdańsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **A. L.**

przeciwko **(...) (...)w W.**

o zapłatę

postanawia

ustalić i przyznać świadkowi J. N. kwotę **144,00 zł** (słownie: sto czterdzieści cztery złote 00/100) tytułem zwrotu kosztów podróży związanych ze stawiennictwem do Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku na rozprawę w dniu 17 stycznia 2018 r.

UZASADNIENIE

Świadek J. N. złożyła wniosek o zwrot kosztów związanych z jej stawiennictwem na rozprawie w dniu 17 stycznia 2018 r. w niniejszej sprawie w charakterze świadka. Wskazała, że przybyła z miejsca zamieszkania w O. do siedziby tutejszego Sądu samochodem osobowym marki B. o pojemności silnika 5.3 litra i przebyła w obie strony trasę o długości 360 km.

Zgodnie z treścią art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.; dalej: ustawa) należności świadków, biegłych, tłumaczy, stron oraz mediatorów za prowadzenie mediacji na skutek skierowania przez sąd, przyznaje i ustala sąd lub referendarz sądowy.

Stosownie do treści art. 85 ust. 1 i 2 ustawy świadczeniowi przysługuje zwrot kosztów podróży – z miejsca jego zamieszkania do miejsca wykonywania czynności sądowej na wezwanie sądu – w wysokości rzeczywiście poniesionych, racjonalnych i celowych kosztów przejazdu własnym samochodem lub innym odpowiednim środkiem transportu. Górną granicę należności, o których mowa w ust. 1, stanowi wysokość kosztów przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju.

Powyższe precyzuje rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz. U. z 2013 r. Nr 167 ze zm.; dalej: rozporządzenie) wydane na podstawie art. 77⁵ §2 k.p. Zgodnie z powyższym rozporządzeniem, środek transportu właściwy do odbycia podróży określa pracodawca, który na wniosek pracownika może wyrazić zgodę na przejazd samochodem osobowym. Odpowiednie zastosowanie tego przepisu uprawnia Sąd do określenia środka transportu właściwego do odbycia podróży przez świadka. Nie musi to być środek najtańszy. Może więc być zaaprobowany przejazd samochodem osobowym.

W niniejszej sprawie świadek oświadczyła, iż trasę do siedziby tutejszego Sądu przebył samochodem osobowym o pojemności silnika powyżej 900,00 cm³. Referendarz Sądowy uznał, że taki środek transportu jest w niniejszej

sprawie dopuszczalny. Świadek miała do pokonania znaczną odległość i nie mogła z góry przewidzieć czasu jaki będzie pozostawała do dyspozycji Sądu, co utrudniałoby zaplanowanie powrotu do domu przy sztywnym rozkładzie jazdy pociągów.

Stosownie do §2 pkt. 1b Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów nie będących własnością pracodawcy (Dz. U. Nr 27, poz. 271 ze zm.) maksymalna wysokość stawki za 1 km przebiegu pojazdu samochodu osobowego o pojemności skokowej silnika powyżej 900 cm³ wynosi 0,8358 zł, przy czym odległość z O. do siedziby tutejszego Sądu w obie strony wynosi 360 km. Rozpoznając jednak wniosek świadka o zwrot kosztów dojazdu na wskazanej trasie na uwadze należy mieć fakt, iż cytowane powyżej rozporządzenie wskazuje maksymalne stawki za kilometr. W związku z tym, że przepisy rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej stosuje się jedynie odpowiednio w odniesieniu do świadków stawiających się na rozprawie na wezwanie Sądu uznać wypada, iż precyzyjne określenie wysokości stawki za kilometr należy do danego Sądu, na zlecenie którego świadek stawiał się do sądu.

W ocenie orzekającego, w niniejszej sprawie – mając na względzie obecnie obowiązujące ceny paliw – stawka za 1 kilometr przebiegu pojazdu winna zostać określona na kwotę 0,40 zł.

Mając powyższe na uwadze Referendarz Sądowy ustalił i przyznał świadkowi zwrot kosztów podróży w obie strony z miejsca zamieszkania świadka do siedziby tutejszego Sądu w wysokości 144,00 zł (0,40 zł x 360 km).

W tym stanie rzeczy, na mocy art. 85 ust. 1 w zw. z art. 93 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz cytowanych przepisów, orzeczono jak w sentencji postanowienia.

Na oryginale właściwe podpisy